ΓΡΑΦΕΙΑ : ΚΟΡΙΝΘΟΥ 210
ΤΗΛΕΦΩΝΑ : 24—94 & 43—23
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.50

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

25 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΜΑΡΤΙΟΥ 1960
ΠΕΡ. Β'-ΕΤΟΣ ΙΕ'-ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 4533

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1886

ΟΠΩΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΘΑ ΠΡΟΣΛΑΒΗ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΜΑΚΡΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 24. Σήμερον τὴν πρωΐαν εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ἠλυσίων διεξήχθη ἡ πρώτη ἰδιαιτέρα συνομιλία μεταξὺ τοῦ Σοβιετικοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλ, παραταθεῖσα ἐπὶ 2 καὶ 15' ὥρας.

Ὁ κ. Κροῦστσεφ κατέφθασεν εἰς τὸ προεδρικὸν μέγαρον διὰ κλειστοῦ αὐτοκινήτου, καθ' ὅσον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπιπτε βροχὴ εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

Οὐδεμία ἀνακοίνωσις ἐγένετο ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω συνομιλίας.

Ἡ κυρία Κροῦστσεφ ἐπεσκέφθη τὸ λύκειον «Λὸκ Μονέ», γενομένη δεκτὴ ὑπὸ πλήθους 1000 περίπου ἀτόμων.

Βραδύτερον ὁ κ. Κροῦστσεφ παρεκάθησεν εἰς πρόγευμα, παρατεθὲν πρὸς τιμήν του ὑπὸ τοῦ Γάλλου πρωθυπουργοῦ καὶ τῆς κυρίας Ντεμπρέ.

Προσφωνῶν ὁ κ. Ντεμπρὲ τὸν Σοβιετικὸν πρωθυπουργὸν ἐδήλωσε, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονήν σας ἠδυνήθητε νὰ διαπιστώσετε ὅτι τὸ μέγα ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἐπισκεψίς σας, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνον ἁπλῆς περιεργείας. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Γαλλίας γνωρίζουν ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν τὰ πράγματα δὲν θὰ εἶναι ὡς μέχρι τοῦδε.

»Τὸ λαϊκὸν αἰσθητήριον ἐλπίζει ὅτι αἱ Γαλλοσοβιετικαὶ σχέσεις θὰ ἐξέλθουν βελτιωμέναι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν σας. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ταξίδι σας θὰ προσλάβῃ ἱστορικὴν σημασίαν».

Ἀπαντῶν ὁ κ. Κροῦστσεφ, εἶπεν:

«Ἐπιθυμῶ νὰ σημειώσω, ὡς διδάσκει καὶ ἡ ἱστορία, ὅτι αἱ ἀπειλαὶ κατὰ τῆς χώρας σας προῆλθον πάντοτε ἀπὸ μίαν καὶ μόνον πλευράν.

»Ὁ λαός μας ἐτήρησε πολὺ τιμητικὴν στάσιν καὶ ἐξεπλήρωσε πάντοτε τὰς ὑποχρεώσεις του, ἀνεξαρτήτως τῶν δυσχερειῶν τῆς ἑκάστοτε καταστάσεως.

»Μολονότι εὑρισκόμεθα ἐνταῦθα πρὸ ὀλίγων μόνον ὡρῶν, ἐν τούτοις διεπιστώσαμεν ἤδη ὅτι ἔχομεν τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, τοὺς αὐτοὺς πόθους καὶ τὰς αὐτὰς φροντίδας ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀνάγκην κατοχυρώσεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν λαῶν».

ΕΠΙ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΕΤΕΙΩ

ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΘΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
(Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ)

Τὸ Ἔθνος τιμᾶ τὴν ἀφετηρίαν, εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν του. Καὶ εἶναι στιγμὴ ἱερά. Διότι ἡ ἡμέρα κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου γεγονότος, ποὺ ἐσημείωσε τὸν σταθμὸν καὶ ποὺ ἔγινεν ὁρμητήριον εἰς ὁλόκληρον, τὴν μετὰ ταῦτα, προσπάθειαν, διὰ τὰ ἐπιτεύγματά του, τὰ τόσον ἄξια πρὸς τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν δυναμισμόν του, πρὸς τὴν τεραστίαν κληρονομίαν τῆς δόξης, πρὸς τὴν μοναδικὴν ἀκτινοβολίαν του, μέσα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Λαῶν. Σήμερον, λουσμένοι εἰς τοὺς καταρράκτας τοῦ γαλανοῦ φωτός, ποὺ μόνον ὁ Ἑλληνικὸς οὐρανὸς προσφέρει, ἂς ἀφήσωμεν τὴν ψυχὴν ἀπερίσπαστον ἀπὸ τὰ ἐφήμερα καὶ τὰ καθημερινά, νὰ ἀναζητήσῃ εἰς ἄλλας περιοχάς, τὸ μεγαλεῖον, τὸ μεγαλεῖον τὸ ἀληθινό, ὅπως τὸ ἐξασφαλίζει τὸ ἰδεῶδες καὶ τὸ κατοχυρώνει ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ θυσία. Διότι ἰδεῶδες καὶ θυσία εἶναι ἡ Ἐλευθερία καὶ διεκδίκησίς της. Ἰδεῶδες καὶ θυσία ἡ ἐκπληκτικὴ ἐκείνη ἐξόρμησις ποὺ πρὸ 139 ἐτῶν ἤρχισεν εἰς τὸ Μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Λαύρας.

Ἐκεῖ δὲν εἶχον συναχθεῖ οἱ πρόκριτοι. Δὲν ἦτο παροῦσα ἡ ἡγεσία τοῦ ἐπικειμένου ἀγῶνος. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος, ἦτο ποὺ ἔδιδε τὸν ὅρκον. Ἡ ψυχὴ αὐτή, ποὺ μέσα ἀπὸ τέσσαρας αἰῶνας τάφου καὶ τυραννίας, τέσσαρας αἰῶνας, κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν ὁποίων οἰσοδήποτε ἄλλος πλὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ εἶχεν ἐξαφανισθεῖ ὡς ἐθνικὴ ἑνότης, τέσσαρας αἰῶνας σκληρᾶς καὶ ἀνενδότου πάλης διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, — κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ ὀρθία καὶ προσηλωμένη εἰς τὸν μεγάλον σκοπόν. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ποὺ διεπλάσθη μὲ τὸ ὅραμα τῆς λυτρώσεως, ἐτράφη ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεὰν μὲ τὸν πόθον τῆς ἐξεγέρσεως, ἐνευρώθη ἀπὸ τὸ μαρτύριον καὶ τὴν τυραννίαν. Καὶ αὐτή, λαμπάδα τοῦ Θεοῦ, ἐξεκίνησεν ἐκεῖνον τὸν μυσταγωγικὸν ὄρθρον τῆς Παλιγγενεσίας, διὰ νὰ ξεχυθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν γῆν τῶν ὑποδούλων, ὡς ὁρμητικὸς ἄνεμος ἐλπίδος καὶ νὰ ξεσηκώσῃ καὶ νὰ ἑνώσῃ εἰς πανίσχυρον ἔμβλημα ἀγῶνος τῆς θελήσεως καὶ τῆς σκέψεως. Πῶς ἔγινεν αὐτὴ ἡ κινητοποίησις; Ποία μαγικὴ δύναμις τὴν ἐπέτυχε; Ποία ἦτο ἡ παροῦσα ἐπιταγή; Ἀλλὰ ποία ἄλλη ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ποὺ ἔχει δημιουργήσει, μὲ ἄλυτον συνέχειαν τοὺς αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς δόξης; Ποία ἄλλη ἀπὸ ἐκείνην, ποὺ ἔχει φιλοτεχνήσει τὴν ἐκπληκτικὴν πινακοθήκην ἡρώων τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἠθικοῦ σθένους, ποὺ ἔχει κρατήσει ἀνοικτόν, διὰ τὸν Ἕλληνα τὸν στίβον τῆς ἀρετῆς, εἰς ὅλας της τὰς ἐκφάνσεις, ποὺ ἔχει δώσει ὅ,τι εὐγενές, ἀνώτερον καὶ δημιουργικὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ὑπερηφάνειάν του;

Αὐτὴ ἡ δύναμις ἐδραστηριοποίησεν, ἔθεσεν εἰς ἀκατάσχετον ροὴν τοὺς παλμοὺς τῶν Ἑλλήνων. Καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ θαῦμα ἐπετεύχθη. Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἤντλησε τὸ σύνθημα «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μετεδόθη ἡ δόνησις, τὸ ρῖγος τὸ δέος τοῦ ἀγῶνος.

Μία αὐτοκρατορία, ἡ ἰσχυροτέρα τῆς ἐποχῆς, συνετρί-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 3ην σελίδα

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΜΟΥ ΕΔΩΣΕ ΜΑΝΤΑΤΑ

Σήμερα ὁ ἥλιος ἦταν στρογγυλοπρόσωπος καὶ καθαρός. Ἐξεδίπλωνε παντοῦ τῆς ἀχτιδένιες δέσμες του. Τὸ φωτοπόταμό του κυλιότανε στὸ χῶμα, ἔμπαινε στὰ παράθυρα, στῆς πόρτες, στῆς χαραμάδες, τρύπαγε τὸν ἰσκιο μὲ τῆς φτεροῦγες του τῆς ὑπερδύναμες καὶ φούντωνε παντοῦ τὴ φλόγα του. Ἡ πύρινη πνοή του κύλαγε σὰν σίδερο ρευστὸ καὶ ἡ ἀνοιξιάτικη λαμπρότητά του καλοῦσε τὸν κόσμο ἔξω γιὰ νὰ τὸν διπλώσῃ μὲ τὰ ξέχυτα χρυσὰ μαλλιά του. Εἶδα νὰ ἀνεβαίνῃ παρασυρμένο ἀπὸ τὸ κάλεσμά του τὸ χρυσὸ καὶ ἕνα ζευγαράκι χειροπιασμένο στὴ στρογγυλὴ κορφὴ τοῦ λόφου,

Ἐκεῖ, στάθηκαν καὶ οἱ δυό καὶ πρόβαλαν τὰ πρόσωπά τους στὸ καφτερό του θάμπος. Γεμάτοι ἀπὸ κρυφοσάλευτες ἐλπίδες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χρυσὸ φῶς, ποὺ τοὺς τράβαγε στὴν ἀγκαλιά του, ἔβγαλαν ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό, σὰν βογγητὸ τραγουδιστὸ ἢ σὰν πνοή, ποὺ ξελύθηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ καὶ τοὺς ἄφησε ἐλεύθερους ἐπάνω στὴν τρεμούλα τῆς πρώτης τους χαρᾶς. Ξάπλωσαν πάνω στὴ γυαλάδα τοῦ χορταριοῦ καὶ στὰ πρόσωπά τους ζωγράφισε ὁ ἥλιος τὸ τρόπαιο τῆς λάμψης του καὶ τὸ θρίαμβό του, ποὺ σιγοπόρωνε μὲ ξαφνικὲς ἀνατριχίλες καὶ τοὺς δυό. Δὲν ἤθελα νὰ ξυπνήσω τὴ λυγωμένη ἀγάπη, ποὺ γεννιώτανε ἐκεῖνη τὴν ὥρα πάνω στὸ λουλουδένιο στρῶμα τῆς γῆς. Τὰ βήματά μου πνίγηκαν χωρὶς ν' ἀκουστοῦν μέσα στὸ ὑγρὸ μετάξι τῆς χλόης. Καὶ προσπέρασα κάτω ἀπὸ τὸ βουνό, ποὺ ἔκαναν ἡ μέλισσες κρυμμένες στοὺς ἀνθισμένους κόρφους τῶν λουλουδιῶν. Καὶ ἄφησα πίσω τοὺς δύο ἐκείνους νέους, ποὺ τοὺς κρατοῦσε ἡ νάρκη τοῦ ἔρωτα ἀσάλευτους. Ὁ ἥλιος φεγγοβολοῦσε πάνω στῆς βελόνες τῶν πεύκων καὶ ὁ λοφίσκος ὅπως ἦταν θαμνωμένος μοῦ ἔκρυψε γρήγορα μὲ τὴ δασειὰ ὁρμή του τὸ ζευγαράκι. Παντοῦ ξάπλωνε μιὰ χρυσὴ γλύκα. Ἀπέναντι ἡ θάλασσα ἤτανε βαθειὰ γαλάζια. Φαινότανε κι' αὐτὴ μεστωμένη ἀπὸ τὸν πόθο της...

Ματάκια ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄνθη κυττάζανε δακρυσμένα ἀπὸ τὴ δροσιὰ καὶ εἴχανε τὴν ἀνάλαφρη πνοὴ τῆς ἄνοιξης κρυμμένη μέσα τους. Στὰ μάτια μου φάνταξε ἕνα φέγγος, ἀπὸ ἕνα χιόνι λεπτό, ἀνάερα πεσμένο κατάχαμα. Μικρὲς μαργαριτοῦλες εἴχαν πνίξει τὸ λόφο μὲ τὴ γλυκειὰ ἀσπράδα τους σὰν νὰ εἴχαν ἀνοίξει ἐκεῖνη δὰ τὴ στιγμὴ τὰ ἄνθινα ματάκια τους, ἔπειτα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ὀνείρατα τοῦ χειμῶνα. Πηχτοφυτρωμένο τὸ λουλουδιασμένο ἀλῶνι, ἔμοιαζε μὲ κρεββάτι νυφικό. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε παντοῦ περίεργες ματιές. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν ἔλεγαν «πανόπτην». Μὲ τὸν ἥλιο τίποτα κακὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἐθαύμασα τὴ λαμπράδα του καὶ ἄφησα νὰ σύρῃ μὲ τὸ γλυκὸ φέγγος του τὰ ὄνειρα τῶν δύο παιδιῶν.

Τὰ μικρὰ λουλουδάκια ἐβόμβιζαν ἀπὸ ζωή, ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Γύρω ἕνας ἀναστημένος κόσμος ἔσταινε φρουρὰ κοντὰ στὸν ἔρωτα τῶν παιδιῶν. Κρυφοπηδώντας τὸ ζεστὸ χάδι τοῦ ἥλιου, ἔδινε μαντάτα ἥσυχα καὶ γλυκά. Κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη του ἐλατρευότανε ἕνας ἔρως ἀγνός.

ΕΥΑ

ΑΘΡΟΑ ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΙΣ ΤΟ ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΗΣ Δ.Ε.Η. ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Αἱ μέχρι χθὲς προεγγραφαὶ εἰς τὸ Ὁμολογιακὸν Δάνειον τῆς Δ.Ε.Η. ὑπερέβησαν κατὰ 50 ο)ο τὸ σύνολον τῶν ὁμολογιῶν, αἱ ὁποῖαι διετέθησαν εἰς τὸ προηγούμενον δάνειον παρὰ τῶν Τραπεζῶν τῆς πόλεως μας.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΜΕΤΕΒΗ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 24. Μετέβη εἰς Καλάβρυτα ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ μετάσχῃ εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης κ. Καλλίας.

Ο κ. ΧΡ.ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ ΜΕΛΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 24. Κατὰ τὴν χθεσινὴν συνεδρίασιν τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν, ἐξελέγη τακτικὸν αὐτοῦ μέλος ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ δήμαρχος Μεσολογγίου κ.Χ.Εὐαγγελάτος.

ΙΣΧΥΡΑ ΣΕΙΣΜΙΚΗ ΔΟΝΗΣΙΣ

ΜΙΛΑΝΟΝ, 24. Ἰσχυρὰ σεισμικὴ δόνησις συνεκλόνισε χθὲς τὴν νύκτα τὴν πόλιν τοῦ Μιλάνου. Δὲν ὑπάρχουν θύματα οὔτε ζημίαι. Ἡ προκληθεῖσα βοὴ διήρκεσεν ἐξ δευτερόλεπτα. Τὸ ἐπίκεντρον φαίνεται νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἐλβετίαν.

ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΙΣ

Θὰ ἤρχετο ὁπωσδήποτε ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνάστασις. Θὰ ἤρχετο μὲ τὴν νομοτέλειαν φυσικοῦ φαινομένου. Ὅπως ἔρχεται τὸ ἔαρ. Διότι μεταξὺ κατεχομένου καὶ κατέχοντος, ὑφίστατο ἐξ ἱστορικῆς καὶ φυλετικῆς κληρονομίας, πελωρία διαφορὰ ποιότητος. Οἱ πρῶτοι ἐκράτουν τὴν σκυτάλην τοῦ πνεύματος. Τοῦ πνεύματος ἐκείνου, ποῦ εἶχε ξεκινήσῃ μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν δύναμιν τῆς Ἀριστοτελικῆς διδαχῆς. Καὶ φορεῖς τῆς ἰδέας καὶ τῆς σκέψεως εἰς τὰς κορυφαίας ἐκφάνσεις της, καθ' ὡς ἦσαν, ἂν καὶ κατακτηθέντες, κατέκτησαν. Ἐδημιούργησαν τὴν Ἀναγέννησιν. Τὸ θαῦμα της, ἀκέραιον καὶ συναρπαστικόν, μένει ἰδικόν των. Οἱ ἄλλοι—οἱ Τοῦρκοι—ἐκόμιζαν ἁπλῶς τὴν βίαν. Ἦσαν οἱ ἀχθοφόροι της καὶ οἱ θριαμβευταί της. Πέραν αὐτῆς δὲν ἄφησαν τίποτε. Καὶ ὅλα τὰ ἔργα των, ὅλη ἡ μνήμη τῆς ἐπιβολῆς των, ἐσφραγίσθησαν ἀπὸ φρίκην. Συνεπῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατήσουν. Ἔτσι ἡ Ἔγερσις τοῦ 1821 ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα ἀνάγκης. Ἀνάγκης ἐσωτερικῆς. Ἀνάγκης συνειδήσεως. Μόνον δὲ αὐτὴ ὀρθώνει, ὡς εἶναι γνωστόν, τὴν ψυχὴν εἰς στάσιν πανισχύρου περιφρονήσεως πρὸς τὴν ὕλην. Εἰς θέσιν ὑπερηφάνου νίκης ἔναντι τοῦ θανάτου. Τὸ δίλημμά του, τὸ σύνθημα «Ἐλευθερία ἢ θάνατος» ἀποτελεῖ αὐτῆς τῆς ἀληθείας τὴν πλήρη κάλυψιν. Τὴν πλήρη δικαίωσιν. Ἀνερμήνευτον, τότε, ἔσως ἐφαίνετο. Ἀλλ' ἀνεξήγητον δὲν ἦτο. Διότι εἶχε τὴν ἀφετηρίαν του εἰς τὰς παναρχαίας πηγὰς τῆς Ἰδέας, αὐτῆς, ποὺ ἔχει ταυτισθῇ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔχει εὐρυνθῇ εἰς τὸ ἄπειρον, εἰς τὸ διηνεκές. Αὐτῆς, ποὺ ἐφιλοτέχνησε Μαραθῶνας καὶ Θερμοπύλας. Αὐτῆς, ποὺ ἐνέπνευσε τὸν ὅρκον τῆς Ἁγίας Λαύρας καὶ ἐσήκωσε τὸ χέρι τοῦ θρυλικοῦ Δεσπότη εἰς τὴν εὐλογίαν τῆς θυσίας. Καὶ ἔκαμε τὸν φράκτην τοῦ Μεσολογγίου φρούριον ἄσειστον καὶ τὸν τάφον του κρατῆρα ζωῆς. Αὐτῆς, ποὺ ἔγραψε τὸ ποίημα τῶν θαλασσομάχων καὶ ἐτοποθέτησε τὰ γυναικόπαιδα εἰς ἐπίπεδον γιγάντων. Αὐτῆς, ποὺ δὲν ἔπαυσεν ἔκτοτε νὰ λειτουργῇ ὡς κίνητρον ἀπαραμίλλων ἄθλων διὰ τὴν Φυλήν.

Ἰδέα, λοιπὸν καὶ ἔμπνευσις καὶ πίστις ἡ 25 Μαρτίου. Ἰδοὺ διατί σημαίνει τὴν αἰωνέαν Νίκην τῆς Φυλῆς. Τὴν αἰωνέαν ἀφετηρίαν διὰ τὴν διαρκῶς νέαν ἀκμήν της. Τὴν αἰωνέαν παρόρμησιν διὰ τὸ εὐγενές, τὸ ὡραῖον, τὴν ἀρετήν. Καὶ ἀκόμη, ἰδοὺ διατί τὸ περιεχόμενόν της θὰ συναρπάζῃ πάντοτε καὶ θὰ εἰμπορῇ νὰ περιλαμβάνῃ, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Τιμῆς.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΜΙΑΣ ΔΕΞΙΩΣΕΩΣ

ΑΓΓΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Διευθύνει τὸ Ἑλληνικὸ Τμῆμα τοῦ Μπὶ—Μπὶ—Σὶ— Μιὰ σύντομη ἐπίσκεψίς του στὴν Πάτρα—Ὁμιλεῖ ἀπταίστως τὴν ἑλληνικὴ—Μερικὲς γνώμες του γιὰ τὴ σύγχρονη Ἑλλάδα καὶ τὴν διεθνῆ κατάστασι

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΑΖΥ ΤΟΥ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Τμήματος τοῦ Μπὶ—Μπὶ—Σὶ κ. Τζὼν Λίθαμ, ποὺ ἦρθε στὴν πόλι μας καὶ ποὺ τὸν γνώρισα προχθὲς τὸ βράδυ σὲ μιὰ φιλικὴ δεξίωσι στὸ σπίτι τοῦ προξένου τῆς Μ. Βρεταννίας κ. Βέντοβα, εἶναι ἕνας νέος στὴν ἡλικία Ἄγγλος δημοσιογράφος μὲ πολλὰ πρόσοντα. Μιλάει τὰ ἑλληνικὰ κατὰ τέτοιο τρόπο ποὺ πραγματικὰ τὸν θαυμάζεις, ἐκφράζεται μὲ πειστικότητα καὶ οἱ γνώσεις του πάνω στὰ σύγχρονα προβλήματα εἶναι ἀξιόλογες. Διατυπώνει τὶς γνῶμες του πρόθυμα σὲ κάθε τι ποὺ θὰ τὸν ρωτήσεις κι' ὅλα τὰ θέματα τὸν ἐνδιαφέρουν: ἡ πολιτική, τὰ οἰκονομικά, ἡ φιλολογία καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ δημοσιογραφία. Γίνεται ἀκόμα συμπαθέστερος γιατὶ ἀπ' ὅλα τὰ... «δηλητήρια» (ὁ χαρακτηρισμὸς εἶναι τοῦ Ἄγγλου προξένου) ποὺ προσφέρονται, προτιμάει— καὶ μάλιστα σὲ ἱκανοποιητικὴ ποσότητα — τὸ ἑλληνικότατο οὔζο!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μοῦ λέει πολλὰ ὁ κ. Λίθαμ. Γιὰ τὴν γεωργία της, τὴν προσπάθεια τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ ποὺ γίνεται, γιὰ τὶς φυσικὲς ὁμορφιὲς τῆς Κέρκυρας ποὺ τὴν ἐπεσκέφθη καὶ τὸν γοήτευσε, ὅπως φαίνεται. Ἡ διήγησή του δὲ εἶναι ξερὴ καὶ ἐπιπόλαιη. Συγκρατεῖ με θαυμαστὸ τρόπο τὶς ἐντυπώσεις του, τὶς ταξινομεῖ καὶ διατυπώνει τὶς κρίσεις του. Βρίσκει ἀνεδαφικὸ π.χ. τὸν ὑδροκεφαλισμὸ τῆς Ἀθήνας καὶ διαπιστώνει τὸν παραμερισμὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας. Ἡ γνώμη του εἶναι ὅτι ἡ ὑπαιθρος χρειάζεται περισσότερο χρῆμα καὶ ἡ γεωργική μας παραγωγὴ μεγαλύτερη ἀξιοποίηση γιὰ νὰ αὐξηθοῦν καὶ οἱ ἐξαγωγές. Συγκεκριμένα γιὰ τὴ σταφίδα μας λέει ὅτι σήμερα ἀντιμετωπίζει σοβαρὸ ἀνταγωνισμὸ ἀπὸ τὶς σουλτανίνες τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Καλιφορνίας καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο χρειάζεται τυποποίηση, καλὴ συσκευασία καὶ διαφήμησι στὴ διεθνῆ ἀγορά.

Μὲ μικρὲς διακοπὲς ἡ συζήτησι προχωρεῖ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται πιὸ θερμή. Τὰ θέματα ἔρχονται τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο. Γιὰ τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ μιλήσῃ κανεὶς σήμερα; Τὶ περισσότερο ἀπασχολεῖ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν διεθνῆ κατάστασι σὲ κάθε της φάσι καὶ κάθε της ἐξέλιξι; Ὁ ἀφοπλισμός, οἱ σχέσεις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἡ προετοιμαζομένη διάσκεψι κορυφῆς, ἔγιναν τὰ ἐνδιαφέροντά μας, οἱ ἐφιάλτες μας, οἱ ἐλπίδες μας. Γιὰ τοὺς δημοσιογράφους ἔγιναν τροφή, πικρὴ ἴσως, ἀλλ' ἀπαραίτητη.

Ὁ κ. Λίθαμ ἐξετάζει τὰ πράγματα μὲ εὐρεῖα ἀντίληψι σὰν ἄνθρωπος ταῦ καιροῦ μας. Στὶς τελευταῖες περιοδεῖες καὶ ἐνέργειες τοῦ Σοβιετικοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Κροῦστσεφ διακρίνει μιὰ ἀναμφισβήτητη διάθεσι τῆς Ρωσίας γιὰ εἰρηνικὴ συνύπαρξι, ἀμφιταλαντεύεται ὅμως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΕΠΙ ΤΗ 64η ΕΠΕΤΕΙΩ ΑΠΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ —

Ο ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
(Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ)

5ον

Αἱ Ἀθῆναι καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἐπένθησε τὸν Τρικούπην. Εἶχεν ἑπτάκις διατελέσει Πρωθυπουργὸς εἰς τὰ 1875. 1878, 1880, 1882, 1886,1892, 1893, διεύθηνε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1866—20 Δεκεμβρίου 1867, 27 Ἀπριλίου 1875—15 Ὀκτωβρίου 1875, 26 Μαΐου 1877—11 Ἰανουαρίου 1878, 10 Μαρτίου 1880—13 Ὀκτωβρίου 1880 3 Μαρτίου 1882—19 Ἀπριλίου 1885, τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1875—15 Ὀκτωβρίου 1875, 3 Μαρτίου 1882—19 Ἀπριλίου 1888, 2 Νοεμβρίου 1888 τῶν Οἰκονομικῶν ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1878—26 Ὀκτωβρίου 1878, 10 Μαρτίου 1880—13 Ὀκτωβρίου 1880,9 Μαΐου 1886—24 Ὀκτωβρίου 1890, 10 Ἰουνίου 1892—3 Μαΐου 1893 30 Ὀκτωβρίου 1893—12 Ἰανουαρίου 1895 καὶ Στρατιωτικῶν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1885—19 Μαρτίου 1885, 9 Μαΐου 1886—30 Αὐγούστου 1890.

Τὸ Μεσολόγγι ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν ἠσθάνθη βαθυτάτην τὴν θλῖψιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Τρικούπη, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπίκρανε ἡ ἀπόφασις τῶν ἐκλογέων τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς 16 Ἀπριλίου 1895. Καὶ ὁ σπαραγμός του ὁ ἀληθὴς ἐξιλέωσε τὴν 16 Ἀπριλίου. Διότι θρῆνος καὶ κλαθμὸς παντοῦ ἐγενικεύθη. Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον συνεδριάσαν ἀμέσως εἰσηγουμένου τοῦ Δημάρχου Γεωργίου Μακρῆ ἀπεφάσισε νὰ ἀνατεθῇ εἰς τὸν βουλευτὴν Λεωνίδαν Δεληγεώργην καὶ εἰς τὸν πρώην καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Νικόλαον Γουναράκην νὰ καταθέσωσι στέφανον καὶ ἐκφράσωσι τὴν ὀδύνην τοῦ Μεσολογγίου. Δὲν ἐγνώριζον τὰς ἀνωτέρω δημοσιευθείσας τελευταίας θελήσεις τοῦ Τρικούπη. χαρακτηριστικὸν τοῦ Μεσολογγίτικου πένθους εἶναι τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ «Σκρίπ» τῆς 31 Μαρτίου τηλεγράφημα τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ ἀνταποκριτοῦ του, ἔχοντος οὕτω: «Μεσολόγγιον 30 Μαρτίου. Εἶναι μεσονύκτιον, Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἠχοῦσι πενθίμως. Ἡ πόλις ἔντρομος ἐξυπνᾶ. Εἰς τὰς οἰκίας ἀκούονται κλαυθμοὶ καὶ κραυγαὶ ἀπελπισίας. Πολλοὶ περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς φάσματα. Οὐδεὶς ὁμιλεῖ, σκέπτεται, διότι, ὁ ἄνθρωπινος νοῦς σταματᾶ πρὸ τοῦ μεγέθους τοῦ δυστυχήματος. Ὁ Τρικούπης ἀπέθανε. Καὶ τὸ Μεσολόγγι θρηνεῖ τὸν προστάτην του, τὸν εὐεργέτην του τὸν σωτῆρα του καὶ ἀναθεματίζει καὶ καταρᾶται τοὺς δολοφόνους τοῦ προστάτου του. Ὁ Τρικούπης ἀπέθανε καὶ τὸ Μεσολόγγι ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς δυστυχίας. Τὸ Μεσολόγγι ὁλόκληρον μετανοοῦν ἀπὸ πρωΐας σήμερον ἐνεδύθη πενθίμως. Τὰ καταστήματα δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ εἶναι κατάκλειστα. Ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ οἰκιῶν, τῶν καταστημάτων κυματίζουν πένθιμαι σημαῖαι. Οἱ κάτοικοι περιφέρονται πελιδνοί καὶ ἀπέλπιδες. Πανταχοῦ θλῖψις, δάκρυα καὶ κατήφεια. Γενικὴ ἀπελπισία. Τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον σύνῆλθε καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως μεταβῇ ὁ Δήμαρχος εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβου